

„Să vă iubiți unul pe altul! Precum Eu v-am iubit pe voi, așa și voi să vă iubiți unul pe altul!” (Ioan 13,34)

Publicație săptămânală pentru întărire sufletească

web: poienita.iasi.mmb.ro | mail: parohia.poenita@yahoo.ro

www.facebook.com/parohiapoienita

Duminica a 34-a după Rusalii

Sfintii zilei

„Tată am greșit la cer și înaintea ta. Aceasta este mărturisirea făcută înaintea Creatorului a toată natura, Dătătorul milei și Judecătorul a tot păcatul. Deși Dumnezeu cunoaște toate, așteaptă cuvintele mărturisirii tale... Mărturisește, că Hristos să mijlocească pentru tine, El, Cel pe care îl avem ca mijlocitor la Tatăl. Mărturisește, pentru ca Biserica să se roage pentru tine și ca oamenii să se tânguiască pentru tine. Nu-ți fie teamă, gândind că nu ai să primești iertare. Mijlocitorul făgăduiește iertarea. Tatăl dă har.” (Sf. Ambrozie al Milanului)

Durerea celor ce nu pot iubi

Nevoia profundă a ființei și existenței noastre este nevoia de dialog, de comuniune, mai ales cu Cel ce este punctul de sprijin absolut.

Or, ce înseamnă infernul? Dostoievski îl înțelege drept: „durerea celor ce nu pot iubi”. Eu cred că aici e vorba și de neviolarea libertății lor. Sfântul Isaac Sirul zice: „Să nu vă închipuți că în iad Dumnezeu nu iubește, dar iubirea lucrează în diferite chipuri” – între noi fie vorba, eu cred că oamenii care vorbesc cel mai mult despre iubire, tocmai aceia nu o înțeleg. Foarte puțini înțeleg ce înseamnă ea, în firea ei divină! Continuând cuvântul Sfântului Isaac: „Și-n iad este iubire, dar iubirea în cei care iubesc lucrează în duhul comuniunii; iar în cei care nu iubesc ea arde ca flacăra”. Vorbind despre aseme-

nea flăcări ale iubirii, chiar zicala românească confirmă spusele sfântului, și anume: „Răzbunarea cea mai mare este când dușmanul tău e silit a recunoaște că ești bun și el e rău”. Așa, pe cineva, poate să îl ardă chiar dragostea unui prieten, încât să nu o suporte.

Gândiți-vă fie la fratele cel mare din *Parabola Fiului risipitor*, fie la fariseul din *Pilda Vameșului și a Fariseului* și veți observa că acești oameni erau drepti și se considerau drepti, ca și cei trei prieteni ai lui Iov. Aici se dezvăluie cum chipurile acestea de oameni cad, fiecare în felul lui. Fratele mare nu intră în casa părintelui, fariseul nu se întoarce îndreptat de la templu, iar dincoace, Iov trebuie să se roage pentru prietenii lui.”

(Părintele Constantin Galeriu)

Sfântul Teodor († 320) a trăit la sfârșitul secolului al III-lea și începutul secolului al IV-lea. Era originar din Evhaita și era conducătorul cetății Iraclea, aproape de țărmul Mării Negre. A fost un general vestit, de aceea i se zicea "Stratilatul" și era prieten apropiat al împăratului Licinius (307-323). În urma unei inspecții făcută de Licinius în anul 320 la reședința Sfântului Teodor din Iraclea Pontului a aflat că acesta este creștin și convertea mulți păgâni la creștinism. Când Liciniu i-a cerut Sfântului Teodor să aducă jertfe idolilor păgâni, acesta nu numai că nu a adus jertfe, ci a sfărâmat statuile de aur și argint ale idolilor și le-a împărțit săracilor. Din porunca împăratului, Sfântul Teodor a fost întemnițat, supus la chinuri și apoi ucis. Moaștele sale au fost mutate la Evhaita din Pont. În anul 950 s-a zidit în Evhaita o Biserică măreață în care au fost așezate moaștele sfântului. După un timp au fost aduse în Constantinopol. În anul 1256, Iacob Dandolo, mai marele galerelor Republicii Veneției, le-a încredințat fratelui său Marco. În anul 1260 acesta le-a așezat în Biserică Sfântului Marcu din Veneția. Astăzi, moaștele Sfântului Teodor se află în Biserică Mântuitorului din același oraș.

Sfântul Prooroc Zaharia († 520 î. Hr.) s-a născut în Haldeea în timpul robiei babilonice. Misiunea lui profetică a început în anul 520 î. Hr., după întoarcerea evreilor din robie. El a îndemnat poporul să înceapă lucrările pentru refacerea templului. Cartea proorocului Zaharia are 14 capitole.

Contribuția anuală a credincioșilor *benevolă și necesară* (I)

Pr. George CHIRIȚA

Considerații pe baza textelor biblice

© redincioșii noștri ortodocși sunt obișnuiți – mai degrabă la țară decât la oraș – să plătească o contribuție anuală în folosul Bisericii de care aparțin. Aceasta se hotărăște de către Adunarea parohială, la propunerea Consiliului parohial și este benevolă.

Contribuția ortodoxă nu se adună direct de stat ca un procent din salariul credinciosului, ca în alte țări, nici nu se calculează ca o zeciuială din venitul net al familiei, ca la alte culte, și nici nu este indicat să se procedeze astfel.

Pe lângă această contribuție, considerată de fiecare, după socotința și priceperea sa, ca un minim necesar din partea familiei sale pentru cheltuielile Bisericii, ori ca un impozit bisericesc, după modelul celui laic, ortodocșii noștri sunt obișnuiți să mai ofere Bisericii bani, produse ori să presteze activități voluntare în folosul ei. În mintea lor există această distincție clară între contribuție, privită ca o datorie de conștiință și bun simț, și celelalte daruri pe care le fac Bisericii și preotului slujitor, numite donații sau ofrande. Ei consideră o rușine, o necuviință să vină la Biserică fără să dea ceva, să beneficieze de un serviciu religios fără să contribuie cu ceva, fie și o lumânare, să nu dea preotului cât de puțin pentru "osteneala" de a-i fi ajutat sau călcat pragul (despre "normalitatea" acestor practici în alt articol). Pe de altă parte, se observă mulți credincioși care nu frecventează biserica, dar plătesc conștiințioși contribuția. Prima categorie ascultă de îndemnul Legii să nu te înfățișezi înaintea Domnului cu mâna goală (Ieșirea 23, 15; 34, 20), iar în nedorite cazuri extreme, preferă să nu vină deloc la biserică dacă nu au un ban în buzunar de lumânare și pomelnic, deși aceeași Lege stipulează că Dumnezeu preferă chiar jertfele și ofrandele duhovnicești, adică rugăciunea, cântarea, virtuțile noastre (Psalmul 49, 9, 11, 15-16). A doua categorie nu așteaptă, cred, decât un impuls pentru a se apropia de biserică așa cum trebuie.

Convingându-mă de-a lungul anilor că Biserica Ortodoxă păstrează multe comori de tradiție, și încă în mare parte corect, în ciuda puținătății celor care le cunosc înțelesul, am dorit și eu să văd care este fundamentul dumnezeiesc al acestei stări de fapt și iată **concluziile** – nu le consider finale – pe care le propun.

În ciuda faptului că fiecare familie are posibilitățile ei, contribuția este fixă (unde va între 30 și 50 de lei) și nu se poate da nici mai puțin, dar nici mai mult.

Rădăcinile acestui fapt se găsesc în istoria vechiului popor ales, acum 3400 de ani, când Dumnezeu cere, cu prilejul fiecărui recensământ efectuat în popor, ca fiecare bărbat de la douăzeci de ani în sus să plătească o răscumpărare fixă, de jumătate de șekel (13-21 lei noi, socotit la prețul actual pentru argintul

” Nu am închis vreun spital sau azil, n-am redus numărul de meniuri la cantine, nu am concediat pe nimeni. Se fac multe, deși fondurile pentru astfel de activități, strânse nebenevol de instituțiile publice, nu dovedesc o atare prolificitate, și de la ele am așteptat, spitale, azile, școli, centre sociale, de zi și de noapte, și multe altele, și li se reproșează mult mai puțin vehement aceasta.

pur). Nici săracul nu avea voie să dea mai puțin, nici bogatul mai mult (Ieșirea 30, 15). Banii se foloseau integral pentru lăcașul sfânt (pe atunci Cortul Sfânt) și cine nu plătea trebuia să se aștepte la pedeapsa lui Dumnezeu (Ieșirea 30, 11-16). Ulterior, jumătatea de șekel (măsuri alternative: cinci ghere, doi dinari, două drahme sau jumătate de statir) s-a transformat într-o contribuție pe care fiecare evreu o plătea pentru ca templul să aibă de unde achiziționa tot ce trebuia pentru jertfele din cursul unui an întreg. Contribuția se plătea în Luna Adar (ultima lună a anului religios), ca începând cu luna Nisan, să se folosească jertfe achiziționate din contribuția nouă. Cine nu plătea un an, trebuia să recupereze în anii următori. Există de asemenea prevederea de a se da un pic peste demișekel, pentru a-l feri de devalorizare.

Sf. Petru este întrebat de cei care strângeau această contribuție dacă Învățătorul Hristos nu plătește și El această sumă (pe atunci două drahme), și pescuind după indicațiile Mântuitorului, găsește în stomacul unui pește un statir, care acoperea contribuția și pentru el, și pentru Domnul Iisus Hristos (Matei 17, 24-27). Ulterior, Sf. Pavel reclama că în cazul Sf. Petru, credincioșii contribuiau pentru întreținerea lui, iar pentru sine și Sf. Barnaba, aceasta nu se întâmpla și se încălca astfel porunca lui Dumnezeu (I Corinteni cap. 9). Aceasta se datora faptului că în jurul Sf. Petru gravitau mai mulți credincioși proveniți dintre evrei, obișnuiți din familie să contribuie pentru întreținerea lăcașului și personalului de cult, pe când în jurul Sf. Pavel, majoritatea creștinilor proveneau din păgâni. Cei mai generoși cu Sf. Pavel au fost mereu filipenii, iar cei mai problematichi – corintenii.

Pe lângă această contribuție, evreul era îndemnat să nu fie văzut înaintea feței lui Dumnezeu cu mâna goală (Ieșirea 23, 15; 34, 20) și să aducă din primele roade ale pământului, din primii pui ai animalelor sale domestice de a căror lână sau lapte se folosea, și orice altfel de jertfe curate, fără prihană, inclusiv țesături sau bani, de bunăvoie. Sf. Pavel îndemna de asemenea ca strângerea de ajutoare pentru săraci să se facă din inimă, de la fiecare credincios, cu încredințarea că pe de o parte nimeni nu va sărăci, pe de alta că va culege multiple roade în plan duhovnicesc (II Corinteni cap. 8 și 9). Cu alte cuvinte, pe lângă ceea ce era considerat o datorie, se încuraja, cu precizări și exemple, și ce să se mai dăruiască pe lângă contribuție.

Când Mântuitorul spune Sf. Petru, în citatul menționat mai sus, că Dumnezeu nu strânge contribuții de la fii, ci de la slujitori, abrogă sistemul contribuției obligatorii, deoarece în creștinism suntem toți fii ai lui Dumnezeu, prieteni și frați ai Fiului Său Unul-Născut (Ioan 15, 15; Romani 8, 16; Evrei 2, 11). De altfel, Sf. Petru plătește, pentru a nu da prilej de sminteală asupra Învățătorului, doar dajdia pentru ei doi.

Dacă Sf. Pavel amintește despre datoria de a se contribui pentru întreținerea Apostolilor ca aceștia să se concentreze pe slujirea lor, dar nu impune, nu amintește vreo pedeapsă divină sau administrativă, înseamnă că el face apel la o normalitate, la o regulă, dar nu o fundamentează pe sentimentul datoriei, ci pe conștiință, pe dragostea față de cei care lucrează în ogorul Bisericii. De altfel, el cere mereu credincioșilor să-și deschidă și lărgească inima și să nu îndurereze pe păstorii lor care priveghează asupra sufletelor lor și dau seamă pentru ele, căci aceasta ar face nelucrător harul pentru cei care s-ar comporta astfel (II Corinteni 6, 11-13; Evrei 13, 16-17).

A beneficia de harul și strădania cuiva, care te-a născut pentru Evanghelie, și în schimb a-l judeca sau lăsa să se descurce cum poate, afectează cea mai cuprinzătoare virtute, dragostea, și prin aceasta frânează progresul duhovnicesc. Cu alte cuvinte, Sf. Pavel nu era îngrijorat de partea materială – frică și grijă păcătoase, după cum le denunța Sf. Simeon Noul Teolog – mai ales că pentru el a munci pe lângă a evangheliza constituia o virtute, ceva în plus față de datoria de a propovădui ca apostol chemat de Domnul la aceasta (I Corinteni 9, 15-19). El era conștient că a nu avea dragoste creștinească frânează progresul duhovnicesc, ca atare atrage atenția corintenilor, dar de îndemnat, îi îndeamnă în altă direcție să-și arate dragostea, contribuind la ajutorarea fraților din Țara Sfântă aflați în mare nevoie prin organizarea unei colecte, în care să nu se arate mai prejos de darnicii lor frați filipeni (I Corinteni 16, 1-4; II Corinteni cap. 8 și 9).

(Va urma)